

G!-FESTIVALUR

R KONCERTIR Á G!



Phlake umboðaðu mainstream-popp partin av G! skránni. Bólkurin spældi væl og professionelt, og ljóðið var gott - men konsertin lyfti seg ongatíð úr tí radiokonsepti, tónleikurin upprunaliga var sniðgivin til

Mynd: Alessio Mesiano / G! Festival

half-time rokkrútmu í einum samansettum stíli, sum kundi verið kallaður "progressivur metal poppur". Hóast hetta var harður rokkur, sang sangarin við bleytari rødd, næstan fagursangi, melodiosar linjur yvir ein kompleksan botn við skeivum rútmum. Bólkurin var indie, men ikki so nógv, at hann ikki mintist til at hava tað popputa við.

Eftir at hava kunngjørt fyrri áhoyrarunum, at hann fegnaðist um, hann ikki hevði fingið diarre, presenteraði sangarin næsta lagið, "A Long Time Ago", sum hann hevði ognuð pápa sínum, ið doyði av krabbameini. Sostatt megnaði hann fyrstu tíggju minuttirnar at nevna triggjar ymiskar sjúkur. Men var nakað sjúkt, var tað tónleikurin, sum var "sjúkliga" feitur, orkumikil og væl spældur við stórum yvirsskoti á pallinum.

Men ljóðið á Spæliplássinum var ikki so gott sum á sandinum. Tað ljóðaði ikki beinleiðis illa, men har manglaði botnur í, umframt at trummurnar ljóðaðu merkiliga innpakkaðar. Um tað mundi vera vegna equalisering, komprimering

"LJÓÐIÐ Á SPÆLIPLÁSSINUM VAR IKKI SO GOTT SUM Á SANDINUM. TAÐ LJÓÐAÐI IKKI BEINLEIÐIS ILLA, MEN HAR MANGLAÐI BOTNUR Í, UMFRAMT AT TRUMMURNAR LJÓÐAÐU MERKILIGA INNPAKKAÐAR"

ella mikrofonuppsætan, skal eg ikki kunna siga - kanska ein kombinasjón av øllum. Harumframt var gittarljóðið nakað tunt til stílin. Sum eg sá, hevði gittarleikarin, Þórarinn Guðnason, bert ein fyra 10 tumma combo forsterkara, hvat ikki var nóg mikið til at veita orku til rútmisku

gittarstoytirnar í tónleikinum. Har vildi tað verið væl betri hóskaði við t.d. tveimum "Marshall stacks". Men tað er altíð ein logistisk avbjóðing við útgerð, tá tónleikabólkar ferðast - so man brúkar ofta tað, sum er á staðnum. Men mær kunnugt, skuldi

Hilmarsson á bass og Hrafnkell Örn Guðjónsson á trummur, stóðu onki aftanfyrir.

Bráðliga kastaði sangarin seg út millum fremstu áskoðararnar, og teir loftaðu honum og hildu honum uppi, meðan hann sang, nú uppافتur harðari og meiri rokkut. Hann mundi helst vera greiður yvir, at hann ikki slapp upp á pallin aftur í bræði, men tað tóktiskt ikki at nerva hann. Hann stóð nú millum áhoyrararnar og sang.

Bólkurin endaði heldur stuttu konsertina við sanginum "Dark Water", sum hevur verið nógv spældur í útvarpinum í seinastuni.

Agent Fresco vórðu "HUH!"-klappaðir uppافتur, men ein av fyrireikarunum kom fram til mikrofonina og segði, at vit tíverri ikki skuldu fáa meiri fyrri hatta 25 oyrað, tí ætlanin mátti haldast, og á pallinum á sand-

inum stóðu amerikonsku "Hot 8 Brass Band" ótolnir og bíðaðu.

Fjølbroyttur festivalur

Nógv hevur verið tosað um, at onki veruligt høvuðsnavn var í ár. Eg hevði ikki sjálvur brúk fyrri nøkrum stórum navni, tí mær dámar best at fara til konsertir við bólkum, eg ikki kenni frammanundan. Tað ber illa til at fáa allar konsertirnar við, serliga tá man skal koyra ímillum Havn og Gøtu. So tað man helst hava verið hjá undirritaða sum við so mongum øðrum festivalgestum - man velur sær nakrar konsertir út. G! festivalurin var sera fjølbroyttur. Har var metal, poppur, afro, brass band, fólkatónleikur og mangt annað. Eg varð ikki vónbrotin. Og øll kundu finna okkurt, teimum dámdi.